

FRANCESC SERÉS

MOSSEGAR LA POMA

BARCELONA 2012

QUADERNS CREMA

Publicat per
QUADERNS CREMA
Muntaner, 462 - 08006 Barcelona
Tel. 934 144 906 - Fax. 934 147 107
correu@quadernscrema.com
www.quadernscrema.com

© 2012 by Francesc Serés
© d'aquesta edició, 2012 by Quaderns Crema, S.A.U.

Drets exclusius d'edició:
Quaderns Crema, S.A.U.

ISBN: 978-84-7727-524-4
DIPÒSIT LEGAL: B. 5351-2012

AIGUADEVIDRE *Gràfica*
QUADERNS CREMA *Composició*
ROMANYÀ-VALLS *Impressió i relligat*

PRIMERA EDICIÓ *febrer de 2012*

Sota les sancions establertes per les lleis,
queden rigorosament prohibides, sense l'autorització
per escrit dels titulars del copyright, la reproducció total o
parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment mecànic
o electrònic, actual o futur—inclouent-hi les fotocòpies i la difusió
a través d'Internet—, i la distribució d'exemplars d'aquesta
edició mitjançant lloguer o préstec públics.

LA PARELLA PERFECTA

«Quin avorriment, la vida perfecta de la gent perfecta, l'herba suau, el jardí ben cuidat, mai ni massa fred ni massa calor, sense problemes de cap mena...», van pensar durant molt de temps abans d'anar-se'n. No estan acostumats a caminar descalços per un terreny tan àrid, les pedretes se'ls claven: l'aspror és una sensació nova. A mesura que s'allunyen l'herba està cada vegada més seca, per bé que aquí i allà es veuen racons amb aigua que brolla, rierols amb vores fèrtils i prats. Fora del Paradís, no hi ha el desert.

A fora... s'ho han preguntat tantes vegades, que ara tot els sorprèn. La monotonia del lloc perfecte, el tedi de no tenir res a fer, tants anys... ¿Què en dirà, aquella Veu, quan s'adoni que no hi són? ¿Quines tafaneries s'inventaran? Que són uns desagraïts, això és segur, però, tret d'això, ¿què més? No ho saben... Però és que n'estaven tips, els tractaven com a nens petits. No els calia fer mai cap esforç, no els calia mai superar cap entrebanc. Sort que van poder suportar aquella felicitat forçada sense tornar-se bojos. Han fet dues bosses amb fulles de parra i lianes per tal de carregar una mica de menjar, pomes, sobretot, que la temporada acaba de començar. ¿Què en diran, d'ells, ara que ja no hi són...?

No ha estat una criaturada, no. Li han demanat mil vegades a la Veu si podien fer alguna altra cosa que jeure i passar-s'ho bé, però mai no els ha contestat. Semblava perplexa. ¿Com podia ser que no li agraïssin viure en el millor dels mons possibles?

«Ja ho veurem, què farem...», «Ja ens en sortirem...», «No pot estar tot tan malament i, si ho està, això ho tenim

tan vist...», «És que, si tot continua sent tan perfecte, els que acabarem malament serem tu i jo», es deien l'un a l'altre, fluixet, perquè no els sentís.

Busquen un lloc per passar la nit, aviat es farà fosc. Adam s'ha entossudit a tirar per un camí que a ella no li sembla bé, massa pedregós. Ensopega i es fot de lloros. Ha exclamat alguna cosa malsonant i estranya, és la primera vegada que Eva sent quelcom semblant. Adam s'ha fet mal però riu.

Eva també. «Costa, això. Però potser serà més divertit», pensa.

MENTIDES DE VERITAT

Nadal és la pitjor època, sí, però l'agost és matador. La Setmana Santa passa de pressa i els ponts, alguns fins i tot van bé, però l'agost...

L'Èrika fa tres dies que no rep cap missatge d'en Gabriel. Ja sap que fins al dia 23 no en rebrà cap, però pensa que li agradaria que trenqués les normes que s'han imposat, ni que només fos una vegada. No es poden enviar missatges i, per descomptat, res de trucades. El compte del Messenger que es van fer per poder parlar tranquils no dóna senyals de vida.

No pot ni tan sols fingir ser qui no és. La seva dona no sospitaria mai d'algú que surt al Messenger amb el nom de Joan Carles Coll. O d'un Albert Serra qualsevol a la pantalla del mòbil. Tot mentida. En Joan Carles Coll és un comercial que té compte a la sucursal, un bon client que gira cada mes centenars de milers d'euros. Viu a Tarragona i té una casa a Solivella i una altra a Altafulla. L'Albert Serra és autònom. Té una empresa d'informàtica amb tres treballadors.

De vegades, quan estan junts, fabulen sobre l'un i l'altre. En Joan Carles té dos fills tan ficticis com ell i un tot terreny familiar de luxe. La seva dona s'assembla a una dependenta molt maca que hi ha a la fleca del súper, treballa en una escola concertada, és professora d'anglès. La nena gran d'en Joan Carles té gelosia del seu germanet petit. L'Albert té un Opel familiar, però quan arriba a la feina agafa la furgoneta blanca amb el logo de l'empresa, verd i vermell. Li agrada parlar tot el dia amb la seva xicota, no volen casar-se fins que la casa no estigui acabada i moblada.

I així poden passar hores i hores. El que va començar com una coartada s'ha tornat sòlid i fins i tot els sembla que els personatges estiguin vius. Quan no saben què dir-se, enmig d'aquells silencis que a ella li fan pànic perquè sap que a ell li fan por, li pregunta:

—¿Com està en Joan Carles?

I ell somriu i li diu que s'ha enfadat amb la mestressa del bar perquè continua posant-li el cafè amb llet massa calent. O que el nen s'ha fet mal perquè s'ha enganxat els dits amb una porta...

—¿I l'Albert?

—L'Albert està amoïnat. La gent, com que els ordinadors són cada vegada més barats, no els porta a arreglar. Ah, però mira, s'ha apuntat a l'equip de futbol de veterans del seu poble. —I aleshores la fa riure i a ella, quan riu, li vénen ganes de tornar a fer l'amor.

Abans de tornar a la platja—ja quasi són les sis i el sol aviat no picarà—torna a mirar el mòbil. No hi ha cap missatge. Abaixa la pantalla del portàtil i agafa la bossa amb la tovallola. Amb el cotxe és un moment, de Vinaròs a les platges que hi ha pel camí de la costa, de seguida troba la platja Llangueta i els habituals que pesquen i que s'hi banyen.

En Gabriel és a Sant Feliu de Guíxols, amb la dona i els nens. Va ser el tracte que van fer fa dos anys, quan tot va començar, que durant les vacances d'estiu, res, deixarien de veure's i fins i tot de parlar. L'Èrika ho va entendre a la primera, ho va entendre a la primera perquè no calgués tornar-ne a parlar.

Es banya, neda i surt de l'aigua amb dues pedretes roses amb formes estranyes. Després d'eixugar-se les mans, mira el mòbil. Res.

Vol agafar el llibre però treu abans una llibreta. Si l'obre pel davant, hi surt en Joan Carles Coll i, pel darrere, l'Al-

bert Serra. Hi ha anotades totes les coses que se'ls han acudit sobre l'un i l'altre. El dia que l'Albert va fer-se un esquinç al turmell o les malifetes d'en Joan Carles quan era petit... Hi ha parts que les ha improvisades ella. Al cap i la fi, ella és en Coll i en Serra, ¿per què no ho hauria de fer...?

Quan pensa en tota aquesta història... No, no hi vol pensar. Sap que tot plegat s'acabarà, tard o d'hora, s'acabarà. No deixarà pas la dona i els fills per ella. No hi vol pensar... ¿Voldria ser ella, la seva dona? ¿I saber que té una amant? Hauria d'haver nascut home.

Ha! Sí, sí, hauria d'haver nascut home. Riu i tanca la llibreta on hi ha els dos homes en què s'ha convertit. Se li enterboleixen els ulls i després li queden vermells molta estona i, tot i que ara no els hi veurà ningú, no ho vol. S'ho va prometre, que això no la faria patir. I que si sortia algú que li agradés més, el deixaria. Ella és lliure, el que no és lliure és ell.

Torna a mirar el mòbil. Ningú. Demà ha quedat per dinar amb uns amics a Vinaròs i després baixaran plegats a la platja. I potser el cap de setmana farà una escapada a Barcelona per estar-s'hi fins dilluns.

Agafa el llibre, el treu de la bossa que el protegeix de la tovallola mullada. Intenta llegir però no es concentra. Fa deu dies que no es veuen i el troba a faltar i es pregunta si a ell li deu passar el mateix. Ara deu ser a l'apartament, es deuen haver dutxat per sortir a fer un gelat amb el nen. Seuran en una terrassa i després aniran a sopar. Al començament, quan tot era nou i no hi havia lligams li va demanar que li ensenyés la foto de la seva dona, de la Carol. Va ser fa temps i no li ho ha tornat a demanar.

Fet i fet, la Carol també viu en una ficció. Es pregunta si deu ser feliç.

ELS GOSSOS

La Marta mira el gos des de la finestra de l'*office*. Van comprar en *Hair* fa gairebé un any, el 12 d'agost, l'aniversari d'en Lionel. És el segon gos que tenen, un llebrer afganès amb pedigrí, aquesta vegada se n'han assegurat. L'anterior, un husky, l'havien comprat per Internet. L'*Snow* era preciós però estava malalt i es va morir al cap de dos anys. Massa consanguinitat, els va dir el veterinari, hi ha criadors que creuen els gossos amb parents massa directes, per això surten tarats. El gos jeu a terra, porta el pèl embullat.

El tot terreny el van comprar sis mesos abans. Va trigar molt a arribar. L'havien demanat amb un equipament especial; tot i que al concessionari n'hi havia un de rebaixat, no tenia la versió de GPS que ells volien. L'espera se'ls va fer eterna, però si canviaven de pensament, havien de pagar una penalització. Van passar de l'alegria per tenir un cotxe nou a la desil·lusió dels moments en què pensaven que encara faltava tant de temps per tenir-lo dins del garatge... Semblava que els hi anés la vida.

Durant sis mesos va estar impecable, però, a la fi, la Marta el va ratllar vora el tap del dipòsit. A més, després de portar el gos amunt i avall, es veien els filets blancs i llarguíssims de pèl per tota la tapisseria antracita. La Marta va a canviar-se la roba. Es recorda a si mateixa que si es posa alguna cosa negra ha de pensar a espolsar-se els pèls abans d'arribar al restaurant.

Havien fet excursions, però no tantes com havien planejat. Un any abans del tot terreny s'havien comprat una càmera fotogràfica que, segons totes les revistes, crítiques

i enquestes que hi havia a Internet, era la millor que havia fabricat Canon. Acumulaven milers de fotos de tots els racons del Garraf, de l'Anoia i de Montserrat. Les queixes d'en Josep sobre com tenien el disc dur volien dir que aviat necessitarien un altre ordinador i, ho tenia decidit, volia un Apple. Volia fotos amb el gos.

Hi ha cagarades per tot el jardí i el pèl se li embruta. L'hauran d'esquilar, quina pena. En Lionel i la Kàtia n'estaven molt, de l'*Snow*, però el nen i la nena ja no són el nen i la nena i fa un mes que ningú no pentina el gos. El nen és a segon de batxillerat i la nena fa temps que es tanca a l'habitació amb un cop de porta. No poden dir que n'estiguin gaire, de contents, ni d'en Lionel ni de la Kàtia. Darrerament tot són disgustos, amics estranys i olor de maria. Al garatge se'n sent, però la Marta no hi vol pensar. D'això se n'hauria d'encarregar en Pep, el seu marit, ella ja no se'n surt.

—L'estrella del rock i l'estrella del porno—va dir un oncle del seu pare al dinar de Nadal de l'any passat—. ¿No podrien venir vestits de persones, aquests dos, ni que fos el dia de Nadal?

La Kàtia li va dir feixista i el dinar va continuar com si a les copes hi hagués lleixiu en comptes de cava. La Marta i en Pep van callar i la conversa al cotxe, de tornada a casa, va servir per adonar-se que aquells dos éssers que només parlaven a través dels altaveus dels seus auriculars i que ocupaven els seients de darrere del monovolum—el cotxe anterior—eren uns apèndixs estranys i, tanmateix, propis. ¿Malalts? No ho sabien. ¿Qui ho sap, això? Fins als catorze anys van ser nens modèlics. La Marta, de tant en tant, els veia créixer a les desenes de muntatges fotogràfics que havia fet als àlbums («Viatge a Roma», «Vacances a Santillana del Mar», «Delta/Peníscola/València», «Aniversa-

ris») i ampliacions amb marcs, i marcs digitals, i... Només de pensar en més fotos, ara que el gos sembla un fregall...

Van comprar el gos amb molta il·lusió. El tot terreny estava bé, però no era prou original, entre els pares que anaven a portar els fills al col·legi n'hi havia algun com el seu i fins i tot millor. Els viatges tampoc no els acabaven d'omplir, alguns amics dels seus fills ja havien voltat mig món... I tampoc no podien exagerar, encara coïen els diners que tenien ratllats a l'aparcament.

Per això van comprar un afganès, un gos preciós i amb un caràcter molt especial. Els ho havia dit el psicòleg que feia el seguiment dels dos apèndixs estranys, que l'afganès és un gos molt independent, que estima els seus amos però que també en recorda els desdenys. Quan obre la porta del garatge, pensa a acaronar-lo, però li fa cosa. D'aquí a mitja hora ha d'anar al restaurant i no vol embrutar-se amb aquest pèl tan llardós i embullat.

Obre la porta de fora i surt de recules amb el tot terreny. No s'hi vol amoïnar. Quan hi pensa es posa malalta, però aleshores, recapitula. ¿Què més pot demanar? Té un marit que l'estima, un restaurant que funciona, una casa bonica, dos fills que passen el xarampió de l'adolescència —com tothom—, un tot terreny que va meravellosament bé, un gos que quan el pentini tornarà a ser l'enveja de tot el veïnat... No, no es pot queixar, en la seva vida no hi ha cap buit.

Ha mirat pel retrovisor i li ha semblat que el gos volia saltar la tanca, que volia fugir.